

Džesi Rozen

Nasleđe

Prevod sa engleskog
Dubravka Srećković Divković

 Laguna

JEDAN

SVE DO TRENUTKA KAD ME JE DŽON ZAPROSIO, nisam znala da je ljudsko telo sposobno da doživi dva oprečna osećanja u istom trenu. Jagodice prstiju trnule su mi od ushićenja, a ipak su mi noge bile kao upravo otvrdli cement. Iznutra sam nedvosmisleno osećala čistu radost, i nekako odozgo posmatrala sve to kako se dešava, tako napeta da mi se zavrtilo u glavi. Na jednom kolenu je preda mnom klečao muškarac kog sam volela i postavljao mi pitanje kom sam se mesecima nadala. Odabrao je savršeno mesto – najmirniji kutak Haj lajna, moj omiljeni kvadratni metar prostora na čitavom Menhetnu. Nekako je izveo da dođemo ovamo iz Los Anđelesa a da baš ništa ne posumnjam. A vaseljena mu je podarila jul s ružičastim nebom i gradskim vazduhom koji je nekim čudom još bio svež. Ali što je važnije od svega toga, Džon je mene birao kao onu osobu na svetu kojoj želi da bude privržen do kraja svog i mog života. Oči su mi se zamaglile od suza. Da, trebalo je da ciknem padajući mu u zagrljaj. Ali

ja sam, umesto toga, piljila u jedini ružni deo iznenađenja, onaj u njegovim rukama.

„Šej... nisi mi odgovorila“, rekao je Džon, što apsolutno nijedan muškarac ne želi da kaže nakon pitanja: *Hoćeš li se udati za mene?* Prineo je kutijicu s prstenom do mog i dalje sleđenog lica. U njenom poklopcu sa svilenom postavom nalazile su se te tri reči koje su mi i raspalile paniku: *Hadson vintidž kolekcionari*. Stajale su nad onim što je trebalo da bude važniji predmet u kutiji: verenički prsten s blistavim dijamantom brušenim u obliku pravougaonika sa zarubljenim uglovima. Ali nije bio sjajan zato što je nov-novcat, ako je verovati reči *vintidž* u nazivu zlatare. On je bio nasleđe neke druge žene – iz nekog drugog braka. Braka neke neznanke, zato što sam znala da se u Džonovoj porodici nije nasleđivao nikakav nakit. Zaključak je bio da je ovaj prsten duboko značajan komad nakita potpuno nepoznatog porekla. Predmet ispunjen karmom nakupljanom čitavog života, a sad se od mene očekivalo da s njim na ruci zakoračim u sopstveni, nadajmo se, zauvek srećni život. I što je najznačajnije, u svoj lični košmar prosidbe.

DVA

NIJE BILO PREDVIĐENO DA SE TO TAKO ODIGRA. Štaviše, preduzimala sam sa svoje strane sve da to sprečim još od onog dana kad smo se Džon i ja upoznali.

„Kod mene postoje četiri i samo četiri pravila koja istinski ne podležu pregovorima“, rekla sam prilikom prvog izlaska s njim. „Da li ti, Džone 'Drugo Ime' Džekobse, želiš da čuješ koja su?“

U tom trenutku još nismo bili stigli do razmene drugog imena. Tek tri sata je trajao taj izlazak koji će se pretvoriti u dvanaestosatni izlazak, a počeo je tako što mi je, po običaju, jezik bio brži od pameti. Videla sam nekog muškarca kako čita *Nema zemlje za starce* na nekoliko stolica od mene za šankom u kafiću i nisam mogla da se uzdržim, nego sam mu rekla kako je, po mom mišljenju, film bolji. Ispostavilo se da je čitalac te knjige najprivlačniji muškarac u prostoriji, ako ne i u svim prostorijama. Ja sam pak bila znojawa i u raspadu od teretane. To se retko dešavalo; uvek sam se posle teretane

tuširala. A retko se dešavalo i da posedim u kafiću; ja sam od onih koji unapred naruče preko aplikacije. Ali od svega je čudnija bila reakcija Džona „Drugog Imena“ Džejkobsa na moj netraženi komentar: uzeo je svoju kafu i rekao: „Dokaži.“

Dokazala sam to, ili makar *nešto*, dovoljno da Džon predloži da nastavimo razgovor u šetnji do sledećeg mesta: knjižare s vinskim barom: drskost sa taman onom pravom merom. Jedan od mnogih zlatnih signala, gde zlatna boja predstavlja suprotnost crvenoj. Bilo je tu to uveličano plavetnilo njegovih očiju. To što je imao nešto, ali, bogu hvala, ne i previše proizvoda za oblikovanje u svojoj talasastoj kosi. To što je donekle poslovnu košulju upasao u donekle uske farmerke, ali je znao da bi opasač bio korak predaleko, naročito subotom. A i konkretni bitni postupci: na primer, koliko je bio ljubazan prema poslužitelju koji je svraćao do našeg stola za trun prečesto i kako je reagovao na moje odgovore na pitanja o mom životu istovremeno mi poveravajući isto toliko o sopstvenom životu. Eto zašto sam zaključila da je čas da mu kažem za ta četiri pravila koja su za mene presudna – iliti da u razgovor uvedem temu kojom sam se već deset godina koristila kao detektivskom metodom prilikom prvog izlaska s muškarcem.

„Važi“, rekao je Džon. „Ali ako je jedno od ta četiri pravila *’mačke*, a ne *psi*’, otpiši me.“

Za takav odgovor sam uvek revnosno navijala u sebi: sladak, ali ne snishodljiv – odgovor u stilu nekog lika kog glumi Harison Ford.

„Za pse sam“, kazala sam. „A pravilo broj jedan glasi da ću jednog dana živeti u Italiji.“

Džonove obrve su se malčice odigle pa spustile. Zbog toga sam poželela da ga istog trenu poljubim. „Zbog čega tamo?“

„Pod jedan, s mamine strane sam čista Italijanka. Pod dva, kad bih mogla da živim u nekom filmu, to bi bio *Praznik u*

Rimu. Ali ponajviše zbog toga što su moja nona i deka jednom odveli moju sestru Eni i mene tamo na čitavih mesec dana. Boravili smo na noninom porodičnom imanju u okolini Salerna, brali grožđe svakog dana i spremali testenine svako veče, a kad smo krenuli kući avionom, zarekla sam se da ću jednog dana živeti tamo.“

„Primljeno k znanju. I odobreno“, rekao je Džon, pa brzo dodao: „Ne kažem da ti je neophodno moje odobrenje.“ *Ovaj lik je dobar*.

„Prelazimo na drugo pravilo“, nastavila sam ja, pomakavši se jedva-jedva primetno bliže Džonu u kružnom separeu u kom smo sedeli. „Kad bih imala iole pravog dara za pevanje – što nemam – bila bih pevačica. U stilu ženske koja je napustila koledž da bi pevala po smrdljivim barovima uzduž i popreko zemlje.“

„Ali rekla si da radiš za neki filmski festival? Zašto ne nešto što ima veze s muzikom?“, upitao je Džon, pokazavši time izvanredno umeće slušanja.

„To bi mi bilo isuviše bolno“, našalila sam se.

„Jasno. Dakle, ovo drugo pravilo više je upozorenje za slučaj da se jednog dana probudiš iz kome s glasom...?“

„Keli Klarkson“, rekla sam.

„Keli Klarkson“, ponovio je Džon s najiskrenijim sjajem u očima. „Dosad je dobro, neću pobeći. Pričaj šta je treće pravilo.“

E ono je bilo test posle kog me muški sagovornik obično više nikad ne bi pozvao telefonom.

„Treće: smatram da je preterano bogatstvo nemoralno. Ili se kaže *amoralno*? Nikako da zapamtim.“

„Mislim da je bolje sa 'ne' nego sa 'a', ali koji bi to stepen bogatstva bio?“

„Bezos, Mask, Zakerman, očigledni primeri. Moj rođak Stju sa očeve strane, sa svojim hedž-fondovima. U osnovi,

ljudi koji su navukli više imovine nego što će im ikada zatrebati i gomilaju je i dalje. Između ostalog i zato volim svoj posao: mi uzimamo novac od velikih brendova i njime potpomažemo male producente.“

„Zanimljivo“, kazao je Džon. Misli su mi poletele ka ono-
me što mi je dotad ispričao o sebi: zanimanje *nastavnik matematike* nije na sva usta vikalo *poverenički fond*. A onda mi je u sećanju blesnuo onaj drugi podatak: *rodno mesto: Kosta Mesa, Kalifornija*. Okrug Orindž. Roditelji mu sigurno poseduju lanac prodavnica luksuznih automobila i članovi su odbora „kluba“. U tom slučaju je ovo potencijalno poslednji trenutak koji ćemo Džon „Drugo Ime“ i ja provesti zajedno. Premišljala sam se da li da mu krnem žvaku dok još nije prekasno.

„Doduše, ja sam sedam godina, dok tržište nije puklo, radio u jednom hedž-fondu kojim je upravljao tip sličan tom tvom rođaku“, započeo je on. „Verovatno sedam godina previše po tvojim merilima, ali sve to mi je bilo toliko gadno da sam se vratio na koledž kako bih završio za nastavnika.“

„O, lepo. Veoma lepo!“, rekla sam.

„Jesu li ta tvoja pravila neka vrsta provere?“, upitao je mudro Džon.

„Da“, odgovorila sam, pošto sam bila već previše opijena sovinjon blanom i savršenim pitanjima ovog muškarca da bih ga slagala. „A sad ide moja klauzula o odricanju od obaveze povodom četvrtog i poslednjeg pravila: tiče se braka, ali mislim da trenutno nije primenljivo na mene.“

Džon se nagao ka meni svojim vrlo čvrstim telom, zažmorio svetloplavim očima i rekao: „Isprobaj me.“ Srce mi je istinski zatreperilo u grudima. Oduvek sam mislila da je to samo šuplja fraza.

„Četvrto pravilo: sujeverna sam u vezi sa svim i svačim, ali moje najvažnije sujeverje tiče se nasleđenog nakita. Ne volim ga. Nemam poverenja u njega. Dakle, ako bi me neko zaprosio s nasleđenim prstenom, odbila bih ga.“

„U kom smislu nasleđenim prstenom?“, upitao je Džon.
„Antikvarnim kakav se kupuje u prodavnicama starog nakita i prethodno ga je nosila nepoznata žena u nepoznatom braku.“

„Pa kakvog tu sujeverja može biti?“

„Negativna karma. Verujem da prsten nosi energiju braka osobe koja ga je prethodno nosila.“

„I šta onda? On ti je prenese?“

„*Upravo tako!*“ Umirilo me je to što je tako brzo shvatio suštinu.

„Dobro, ali *zašto?*“, upitao je Džon.

„Nisam sto posto sigurna. Po mom shvatanju, energija mora da se kreće, pa tako u neku ruku skače...“

Džon se nasmejao. „Ne, hoću da kažem – zašto u to veruješ?“

„Aha! Zbog moje none. Ona je bila kraljica sujeverja. Cipele se ne smeju staviti na sto, u kuću ne sme uleteti sova, ako nekom pokloniš nož, moraš da mu pokloniš i neku sitnu paru. Ali njena pravila u vezi s brakom bila su legendarna.“

„Legendarnija nego to s nožem i sitnom parom?“ Nikad nisam bila videla da se neki muškarac namršti tako neodoljivo.

„Ah, to zna svaki Italijan. Ali nona je držala prodavnicu venčanica – *Bela vita* – i u gradu se pričalo da će ona mlada koja se bude pridržavala svih njenih zapovesti imati srećan brak. Nikad venčanica bez vela, nikad biseri uz venčanicu ukoliko nisu majčini, nipošto ne izgovaraj svoje novo prezime pre nego što odgovoriš *pristajem* i nikad ne prihvataj nasleđen verenički prsten.“

„I ti u sve to veruješ?“, upitao je Džon. Njegov ton je nagoveštavao radoznalost, ne osudu, ali i ovo drugo bi bilo opravdano. Godinama je mnoštvo ljudi dovodilo u pitanje moj „sistem verovanja“, među njima i moja majka, koja je

smatrala da su nonina pravila neobavezujuća, i moja sestra, koja je nakon stečene diplome iz psihologije postala potpuno antisujeverna.

„Pa dobro, velovi su ljupki, bisere ionako mrzim, a prezime ne želim da menjam, tako ostaje samo to s nasleđivanjem, što za mene ujedno i ima najviše logike.“ Oduvek mi je to delovalo prosto kao pasulj – neosporivo kao činjenica da je nebo plavo. Džon je klimnuo glavom dok je nastojao da usvoji sve te informacije. A onda je izgovorio onih sedam reči koje su nam zapečatile sudbinu: „I ja bih rekao da ima logike.“

Istegla sam se preko stola i poljubila ga taman koliko da shvati da bi duža verzija poljupca bila veoma, veoma lepa. Razdvojili smo se i osmehnuli se kao dvoje klinaca, a onda sam mu se zagledala duboko u oči. Bio je do tog trenutka nakupio već toliko zlatnih signala da sam prestala da ih brojim. Ali ovaj mi je bio najlepši: taj osećaj da vidim svu dubinu, toplinu i čistu dobrotu u njegovoj srži. *Ovaj osećaj sam čekala*, shvatila sam u tom trenu. *Ovakav muškarac bi mogao biti čovek mog života.*

TRI

„ŠEJ? PLAŠIŠ ME...“, IZGOVORIO JE DŽON.
Vrbe u žardinjeri kraj mene bockale su mi ruku, podsticale me. A levim okom sam primetila da turisti blenu. Čak su i oni delovali nervozno.

Kroz Džonove zabrinute oči videlo se sve, do samog njegovog srca na ivici provalije: sve mu se rušilo, i to dok je držao nakit na koji bi svaka devojka pala u nesvest. *Sigurno je mesecima štedeo*, pomislila sam. *Možda je zato prihvatio da vodi pripreme školskog tima za Olimpijadu iz prirodnih nauka?* Ponovo sam se usredsredila na Džonovo milo, optimistično lice. Predmet koji je kupio jeste bio sumnjiv, ali je i moje ćutanje bilo nepristojno.

„Odgovor glasi *da*. Hoću da se udam za tebe“, rekla sam. „Jedino što...“ Nisam mogla da izgovorim doslovno ono što sam pomislila: *Zašto si odabrao ovaj prsten? Zar me nisi slušao kad sam govorila da nasleđen prsten ne dolazi u obzir, a to sam rekla najmanje pet puta otkako se zabavljamo!?!?*

Džon je nekako uspeo da u jednom potezu ustane i privuče me u naručje. „Dobro je! Da! Ali *usrao* sam se malopre od straha! Dobro je, nije mi ništa. Nije nam ništa.“ Potom je začutao, pogledao pravo u prsten i spustio poklopac kutijice. „Tačno. Trebalo je najpre to da kažem: znam da prsten nije nov.“

„*Nasleđen...*“, kazala sam ja, još ošamućena.

„Jeste, i znam šta si o takvom prstenju govorila.“ *Dakle, čuo me je, i opet se nije obazirao na to?* „Ali mesecima sam tražio i veruj mi na reč, Šej, ovo je onaj pravi. Video sam ih na desetine. Čak sam jedan kupio, pa sam ga vratio jer mi nije ostavljao pravi utisak. Tražio sam prsten povezan s nekim znakom zato što znam kako bi ti donela tu odluku. Eto zašto je to morao da bude baš ovaj prsten, jer njega sam – samo da čuješ ovo! – našao u prodavnici kraj koje si prvi put rekla 'volim te'. Pamtiš li? Onu zlataru u Hadsonu?“ Sad je natpis *Hadson vintidž kolekcionari* zadobio smisao.

„*To deluje* kao znak“, polako sam ponudila odgovor.

„Ne, sačekaj, ide još žešći deo“, kazao je Džon, sada već nezaustavljiv. „Uopšte nije ni trebalo da budem u Hadsonu, ali pukla mi je guma na putu od Saratoge do Menhetna, sećaš se toga? Svratio sam u *Baba Lui* da ručam dok mi to srede. A nešto ranije tog dana – *kunem ti se svim na svetu*, Šej – rezervisao sam karte tebi i meni za ovo putovanje u Njujork, zato što sam znao da ću te zaprositi, ali još nisam imao prsten! I šetkam ja tako tamo i ovamo Vorenovom ulicom, čekam svoj auto, i nasumično se zaustavim ispred tog mesta gde si rekla *volim te*. Baš kao što si ti stala tog dana. Pamtiš? Pričao sam o nekom izletu u prirodu na koji sam vodio učenike. A ti si me zgrabila za ruku da me zaustaviš i izgovorila si: 'Volim te', a onda smo se osvrnuli nalevo, ugledali izlog pun vereničkog prstenja i pali od smeha.“ Naravno da sam to pamtila. „E pa, upravo je u *tom izlogu* neki stariji čovek stavljao upravo

ovaj prsten na postolje, upravo onog trenutka kad sam se ja zatekao tu! A prsten je bio izbrušen u obliku pravougaonika zarubljenih uglova, kao što si mi rekla da voliš! Mislim, stvarno!“, završio je. Jedna od najlepših Džonovih osobina bila je njegova nesposobnost da slaže, čak i da pretera. Ti događaji se jesu dogodili, svi redom, te nisam mogla da poreknem da se desila ona nemoguća slučajna podudarnost kakvu bih uvek i svuda poslušala. *Gotovo* uvek i svuda.

„Pravougaonik zarubljenih uglova“, rekla sam. „I nikad neću zaboraviti kako sam ti prvi put rekla da te volim.“

Preuzela sam crnu plišanu kutijicu iz Džonovih još drhtavih ruku i ponovo je otvorila. Unutra je stajao neosporno božanstven dijamant okružen sićušnim bagetima* poređanim zrakasto, nalik veoma organizovanoj eksploziji zvezde. Nisam bila sigurna kakav ću prsten želeti na ruci kad moja udaja dođe na red, čak ni posle čitave decenije razmatranja primera takvih skupocenih stvarčica posredstvom svih svojih drugarica. Nekoliko godina čak sam se pitala ne bih li mogla da od svog budućeg verenika zatražim da me zaprosi s ručnim satom, kao što je uradila moja drugarica Rebeka sa svojom suprugom Teres. Ali čim sam ugledala ovaj komad nakita, shvatila sam u čemu se krije draž vereničkog prstena.

„Znao sam da će te oduševiti“, rekao je Džon poverljivo, mada ne i sto posto tačno.

Izvadio je prsten iz kutijice i pripremio se da mi ga namakne na prst. Začulo se kako neko od turista izgovara: „Jaaa!“ , pa sam se zapitala da li nas neko možda fotografiše, a možda nas fotografišu i svi. Ali mozak mi se uspaničio čim mi je zlatni obruč dotakao kožu: *Ne, nemoj, nije bezbedno*. Da li to nonin duh vrišti na mene? Ali tad...

* Dijamant sečen u obliku izduženog pravougaonika. (Prim. prev.)

„Hmmm, malčice je preširok“, kazao je Džon. Osetila sam kako prsten počinje da mi klizi s prsta. I sa tim osećajem pojavilo se i rešenje.

„Ne bih da mi spadne“, rekla sam. „Kako bi bilo da ga stavim na lančić, za večeras?“

Sledeće sam samo znala da izlazimo iz taksija i plovimo na večeru u kafeu *Lalo*, malom i prijatnom desert-baru gde su izbile prve varnice između Toma Henksa i Meg Rajan u filmu *Stigla vam je pošta* (zlatni verenički signal!). Dve sekunde posle toga ridala sam u naručju svoje sestre Eni, koja je doletela čak iz Los Anđelesa da bi bila s nama. U prostoriji iza nje bile su Rebeka i Teres, pristigle iz Bostona; još našeg najbliskijeg društva sa koledža i moja ekipa iz Njujork Siti-ja. Nisam mogla da verujem koliko se Džon potrudio da ovaj događaj pretvori u nešto tako posebno i istovremeno se nisam ni najmanje iznenadila.

„Hvala vam, hvala vam, hvala vam, i kako ste, *pobogu*, uspeli sve ovo da izvedete?“, zajecala sam.

„Dobro došli u klub, klinci“, uzvratio je Enin muž Mark i pružio Džonu pivo.

Tad me je moja starija sestra uhvatila za ramena, poljubila me u čelo baš kao što bi to uradila naša mama i istog trenu snimila da mi verenički prsten *nije* na prstu.

„Ve-ce?“, upitala je.

„Ve-ce“, odgovorila sam.

ČETIRI

„**P**REDIVAN JE“, IZGOVORILA JE DRŽEĆI U RUCI
moj prsten o lančiću.
„Znam, ali...“, zaustila sam.

„Prekini. Voliš ga. *Ja* ga volim. Zato što je Džon Džejkobs
neporecivo dostojan ljubavi i braka. Mani se sujeverja, Šej.“

Bile smo se nabile obe u jednu ve-ce kabinu. Ona je sedela
na spuštrenom poklopcu šolje; ja sam šetkala po preostalom
prostoru od pola koraka puta pola koraka, kao što smo uvek
i radile.

Krile smo se po ve-ceima još otkako je Eni dovoljno pora-
sla da dohvati bravu na vratima: njoj je bilo šest godina, meni
dve. Mama je mislila da idemo tamo da se igramo, što mi ne
deluje preterano higijenski iz sadašnjeg ugla, ali po pravilu
smo se bavile nekom od mojih brojnih neuroza. Jednom mi
je najdraža lutka ostala kod kuće, pa sam se sekirala ko će se
brinuti o njoj dok smo mi u *Oliv gardenu*. Drugi put sam u
piceriji opazila svoju školsku simpatiju kako sedi u obližnjem

separeu i zaključila da *ni u ludilu* ne mogu da jedem u njegovom prisustvu. A kad se mama i tata posvađaju – zbog visine računa za večeru, ili zbog njegovog grubog obraćanja hostesi, ili zbog njegovih tvrdnji da je mama flertovala s konobarom – Eni bi zbrisala odvučavši sa sobom i mene. Eni se uvek šalila kako je postala školski pedagog zato što je već imala iza sebe decenije vežbe sa mnom. Nije ovo bilo prvi put da se na nekoj našoj „seansi“ potegne tema nasleđâ.

„Ali, Eni, znaš šta je nona uvek govorila“, usprotivila sam se. „I znaš – a zna i *Džon* – da jedno od moja četiri pravila glasi da *nasleđen prsten ne dolazi u obzir*. U životu, rekla sam.“

„Tvoj život je veći od četiri pravila“, pokušala je Eni da me urazumi.

„Desetine ljudi znaju taj moj stav! *Svi će reagovati*. Ispitivaće me o tome. Zbog svog sujeverja sam doslovno ubeđivala druge žene da ne pristaju na nasleđen prsten!“

„To je *nonino* sujeverje“, kazala je Eni. „Sujeverje iste one žene koja je naterala našeg dedu da *kokne sovu iz vazdušne puške* u dvorištu iza kuće zato što je smatrala da sova donosi nesreću.“ Eni je zadenula za uvo kosu, pravu kao strela, kao što je uvek radila kad zna da je dala odličan argument.

„Znam, ali to pravilo s nasleđenim stvarima uvek mi je bilo najsmislenije. Karma. Duhovi. Eni, neka druga žena je nosila ovaj prsten svakog božjeg dana svoga braka. Šta se dešavalo u tom braku?“

„Diši, Šej.“

Bilo je trenutaka kad je smirena, mudra priroda moje sestre postajala upravo melem koji mi je potreban. U tom konkretnom trenutku delovala je na mene kao da je neko prevukao noktima po školskoj tabli. Polovično sam udahнула kako bih je umirila. „Budi iskrena. Zar bi bilo ružno kad bih samo zatražila drugi prsten...“ Razbarušila sam sebi kosu, suštu suprotnost pravoj kosi, kao što sam uvek radila kad znam odgovor na sopstveno pitanje.

„Danas?! Najpre ćeš morati da budeš malčice zahvalna na tolikom trudu koji je taj čovek uložio!“

Bila je u pravu. Ali tvrdoglava mlađa sestra u meni još je htela da odbrani svoje gledište. „Lepo“, rekla sam. „Ali nisam oduševljena tom neravnotežom moći. Muškarcu je prosto zapalo pravo da diktira šta će žena nositi na ruci do kraja života, bez povratne informacije? Gde je u prosidbama prostor za feminizam?“

Eni je ustala sa ve-ce šolje, već na ivici živaca. „Brak je međusobno razumevanje, niz kompromisa koji traje do kraja života. Rekla si sama da je Džon u ovaj izbor uložio beskrajno mnogo pažnje. Taj prsten je i za njega simbol. A ne vlasništvo nekih ne znam ni ja kakvih utvara koje će ti prodrati kroz kožu. Rekla si da ga je kupio tamo gde si mu prvi put rekla *volim te*. Pobogu, Šej! Ili ću te privesti oltaru da se udaš za tog čoveka, ili ću se razvesti od Marka, pa da se zamenim s tobom!“

Posle te izjave energično je zadanela kosu za uvo. Ali isto tako je pokrenula u meni i jednu misao. Niz obraz mi se skotrljala suza kad sam shvatila da me je isuviše ponelo uzbuđenja i da sam zaboravila na praznine koje zjape u tom mom životno važnom trenutku.

„Kako si sve to postigla bez none i mame?“, upitala sam.

„Imala sam tebe“, uzvratila je Eni, a i u njenim očima bila su jezerca. „A sad ti imaš mene.“

Našu nonu – najkočoperniju ženu od metar i po u čitavom Saut Beju – odneo je težak srčani udar kad je meni bilo šesnaest, a Eni dvadeset godina. Posle četiri godine, našu mamu – noninu milu i osetljivu ćerku jedinicu – odneo je rak, dok je naš ćutljivi deka stoik – možda je takav bio stoga što nikad nije ni imao prilike da nešto kaže – izdržao još koju godinu, ali Eni nije imala više nikoga od njih kad se udala za Marka. Poznavali su se od srednje škole, ali mislim da je

čekala da stignu do tridesete zato što joj je bilo preteško da zamisli dan svog venčanja bez naših najmilijih. Do oltara sam je dovela ja.

Odjednom me je sećanje na taj trenutak nagnalo da stisnem zube.

„O bože, naš otac“, izgovorila sam.

„Sve je u redu. Džon je pitao da li bi trebalo i njega večeras da uključimo, ali ja sam znala da bi ti odgovorila odrično.“

Što se mene tiče, naš otac je bio samo još jedna osoba u našem životu koja više nije postojala.

Čvrsto sam zagrlila Eni, zbog čega smo obe grunule u vrata kabine.

„Hvala ti“, rekla sam. „Na tome što si došla ovamo. Na tome što si me odgovorila od tog riskantnog koraka. Na svemu.“

„Zahvali mi tako što ćeš se provesti kao nikad u životu“, kazala je Eni. „A do kraja ove večeri, ako te neko pita: *Je li to nasleđen prsten?*, odgovorićeš: *Formalno da, ali sad je samo moj.*“

Nasmejala sam se i osećaj je bio vrlo lep. „Otkad si radila na toj rečenici?“

„Od trenutka kad si ušla na vrata“, odgovorila je ona. „Sad idi i isprobaj je na Rebeki i na Teres, koje su krenule iz Bostona jutros u šest zbog ovoga.“

FRAZA JE BILA delotvorna. Kao i onaj Enin važniji savet: sujeverne misli smestila sam u jednu pregradu u mozgu. Osećala sam se zahvalno i opušteno, i istinski, istinski voljeno od strane svih u mom životu, i našla sam način da baš takvo osećanje sačuvam sve do povratka u Los Anđeles.

A onda sam sanjala onaj san.